

стоятелство, славянофилскитѣ дружества и щедритѣ български родолюбци и руси помагатъ на мнозина бѣдни българчета да се учатъ въ рускитѣ учебни заведения. Тукъ се учатъ Иванъ Богоровъ, Иванъ Момчиловъ, Ботѣо Петковъ, Найденовъ Геровъ, Добри Чинтуловъ и много други, които слѣдватъ училищната политика на Априлова и подемаатъ благороднитѣ му усилия. Но тая будна младежъ се готви да прѣнесе въ отечеството си не само просвѣтнитѣ грижи на своитѣ попечители, но и патриотичнитѣ копнежи, които се заражцатъ всрѣдъ дружинкитѣ на младитѣ семинаристи. По такъвъ начинъ твърдѣ рано въ Одеса се оформяватъ съ противоположни разбирания и идеали стари и млади, които взаимно се нападатъ и често даватъ изразъ на своето недоволство: „Семинариститѣ се тжжатъ отъ егоизма на Априлова, но не повече отколкото отъ егоизма на другитѣ одески „стари“, които изобщо сж и „скжперници и невнимателни“. Въ това има несъмнена доза истина, пише Шашмановъ, но има и нѣщо отъ вѣчната борба между бащи и дѣца. Вината не е винаги на страната на старитѣ. Нѣкои отъ младитѣ, по всѣка вѣроятность, ще сж проявявали своята независимостъ въ форми не твърдѣ позволени въ врѣмена на по строга патриархалность. Отъ тамъ и негодуванието. Априловъ и Палаузовъ пишатъ прѣвъ мартъ 1847 година до габровскитѣ настоятели: „И отъ Атанасія що си свершова учение то въ Сент. нѣма добро. Тѣзи момчета тука научиха се да станатъ високомѣрни и упрямѣ“. (Славейковъ, Габр. уч. стр. 32). А самъ Славейковъ бѣлѣжи: „За злж честь наблюдениѣ та на тѣзи опытни хора показахъ ся твърдѣ праведливи, както за тогавашнитѣ въспитаници, тѣй и за нѣкои отъ послѣдующитѣ. Колко прѣтърпѣ Габровското училище отъ таквитѣ-то свойства на нѣкои отъ тѣзи, кои то подиръ свършеніе то на науки-тѣ си дойдоха